

ČASOPIS PRE CELÚ RODINU

manna

Marec 2021 | Číslo 44

*Je tvoj jazyk
znovuzrodený?*

*Tri veci, ktoré sa
môžeme naučiť od
lampy*

sa neboj sa neboj sa
ver len ver len ver le

NEBOJ SA, LEN MI VER NEBOJ SA, LEN MI VER NEBOJ SA, LEN MI VER NEBOJ SA, LEN MI VER NEBOJ SA, LEN MI VER

Často premýšľam nad Božou dobrotou ku nám, nad Jeho láskou ku nám, nad zaobstaraním sa o nás a o náš život. My, ľudia máme tendenciu veci kontrolovať a často sa snažíme všetkými silami veci dať na svoje miesto, kde si myslíme že by mali byť, a myslíme si, že toto alebo ono je najlepšie pre môj život. A tak chceme mať kontrolu nad svojím životom. No nije vždy nám to vyjde, ani nie vždy je to, čo Boh pre nás chce. Presne s týmto som sa stretla prednedávnom vo vlastnom živote. Zdalo sa mi, že veci idú tak, ako majú z môjho hľadiska. Lenže človek dopredu nevidí a nevie, s čím sa stretne tam za rohom ani nevie, čo so sebou nesie ďalší deň. A kým som si tak stála vo svojich plánoch a robila si starosti nad tým, či to vyjde, Pán zasiahol. On mal v pláne niečo iné pre mňa, niečo omnoho lepšie, lebo videl dopredu, lebo chcel si ma ochrániť. A kým som sa na vlastné oči pozerala ako môj život sa začína uberať iným smerom, doznievalo mi: Veríš mi? Ako keby som jasne počula ozvenu slov, a to opakovane: Veríš mi? Vtom mi do mysle prišli všetky osobné svedectvá, ktoré som zažila, kde stále a zakaždým, keď som sa ja pustila seba, svojho ja, a chopila som sa vierou Pána, o Jeho zasľúbenia, prišlo niečo omnoho lepšie, ako by som si ja to vedela predstaviť. Samozrejme, pred každou zmenou, pred každou výzvou a pred každým

víťazstvom prichádza pokušenie, chce nás to obráť o pokoj a istotu, ale práve vtedy zdvihne ten štít viery a sprotivme sa tomu, opríme sa o Toho, ktorý to dielo v nás započal, On ho aj dokončí. O to som sa ja opierala a povedala som si: Ak je toto Božie dielo, tak On ma zaobstarané všetko dopredu a pre každý detail v mojom živote, preto rozhodne Mu môžem veriť. A tak som odhodila každú starosť a oprela som sa o to pevné rameno, o tú Skalu, ktorá sa nepohne, o Ježiša. Pozrime si slová, ktoré su zapísané v Matúšovi 6:26 „Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, nežnú, nezhrmažďujú obilie do sýpok, a váš nebeský Otec ich živí. Či vy nie ste oveľa viac ako ony?“ To sa nevzťahuje iba na finančnú stránku v našom živote, ale na každú oblasť. Vy, ktorí toto čítate, nebojte sa pustiť sa seba, aby vo Vašom živote mohol vládnuť On. Ten, ktorý vás poznal ešte predtým, ako ste sa narodili. Ten, ktorý pozná vaše sadanie i vstávanie, rozumie vašej myšlienke zďaleka, pozoruje vaše chodenie a pozná dobre všetky vaše cesty. Ani slovo nevyslovíte, On už o tom vie. Obkľúčil vás zo všetkých strán a položil svoju ruku na vás. Jeho vlastníctvom sú vaše ľadviny, utkal vás v živote vašej matky... (Na posilnenie prečítajte si Žalm 139). On pozná tvoju budúcnosť, a preto jediný sa o ňu dokáže aj postarať.

Miluška Kačanská

LEN VER

Editoriál

Vážení čitatelia,

vo Vašich rukách sa nachádza nové číslo časopisu Manna. Je to prvé číslo, ktoré si môžete prečítať v tomto novom roku. Hneď na začiatku roka sme mohli počuť všelijaké predpovede o tom, čo nás asi čaká, čo sa stane ďalej, ako bude vyzerat' budúcnosť. Sú to iba predpovede. Nemôžeme si byť istí v to, čo počujeme. Jedno je však isté, že je toto cesta, po ktorej sme ešte nekráčali. A ikeď sa nič nové nedeje pod slnkom, predsa, pre nás je toto cesta ešte neznáma. Niekedy nám toto poznanie prináša obavy a pocit neistoty. Ale dovoľme, aby nám Slovo Božie hovorilo do srdca.

Príslovie 3:5-6 „Dôveruj celým

svojím srdcom Pánovi a nespoliehaj sa na svoj um! Na všetkých svojich cestách myslí na neho a on ti bude rovnať chodníky.“ Nemusíme sa teda obávať, aká to bude cesta, či bude krivá, či hrboľatá, či pôjdeme hore na výšinu, alebo dolu do údolia – sám Hospodin ju bude rovnať pre nás.

A nielenže ju bude rovnať, ale tá cesta je už urovnaná. Už niekto chodil po nej a vykliesnil chodník aj pre nás. Ten Hospodin, ktorý urovnáva chodníky, ten Boh zjavený v tele, náš Pán Ježiš Kristus prerazil a pripravil cestu, po ktorej máme kráčať. On hovorí, že my poznáme cestu a že ona pre nás nie je neznáma. Ján 14:6 „Ja som cesta i pravda i život.“ On je tá úzka cesta, ale ona jediná vedie k dobrému, k šťastnej a jasnej budúcnosti – budúcnosti, ktorá siaha až poza zemský život. Ak kráčaš po tejto Ceste, môžeš si byť istý, že docieliš k svojmu Stvoriteľovi do večnosti na miesto blaha a pokoja. Keď zostaneš zakorenený v Pravde a dovoľíš,

Jana Záhorcová

Zodpovedná redaktorka

manna

Kresťanský časopis "Manna" je štvrťročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: "Manna"
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.

Zodpovedná redaktorka: Jana Záhorcová
Technický redaktori:
Vladimír Struhár, Alen Kačanskí
Jazyková korektúra: Anna Pintírová

Členovia redakcie:
Anna Širková, Vladimír Červení,
Vladislav Širka, Vladimír Struhár,
Anna Pintírová, Pavel Mamojka, Dan Tomášik, Martin Širka ml., Dávid Mamojka, Robert Mamojka, Kristína Mamojková, Jana Záhorcová, Tatiana Valová, Lýdia Mamojková.

Distribúcia pre Srbsko:
Daniel Pintír, mobil: 064/348-72-49,
e-mail: daniel@neobee.net

Distribúcia pre Slovensko:
Ivan a Tamara Andrásik, mobil:
+421949784221
e-mail: andrasikivan84@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
Marec 2021.

Takého človeka má niekto nasledovať?.....	3	Nech spojka „ale“ zmení tvoju situáciu	14
Už nežijem viac ja	5	Môj zbor - moja rodina	15
Stačí ti Kristov odev?.....	7	Zapoj sa aj ty do Biblickej školy	17
Jehova Jireh čaká na teba na tvojom vrchu obetovania	9	Viem, komu som uveril	18
Ale On chcel byť Spasiteľ sveta... ..	12	Naozaj nevieš?	19
Vďaka Bohu za uzdravenie a ochranu	13	Prid', ó nečakaný Ježiš	21

Rajský vánok

Počuješ mu hlas a nevieš odkiaľ prichádza a kam smeruje

Popri všetkom stvorení na počiatku, všetkej kráse a bohatstva, ktoré Boh dal do zodpovednosti ľuďom, vo vysadenej ovocnej záhrade cítil sa predvečerný vánok. Roznášal vôňu a sviežosť. Ľudia v raji ešte boli poslušní bez vedomosti o dobrom a zlom. Nahí sa prechádzali bez pocitu chladu, hanby a horúčosti. V predvečernom vánku, každý deň sa Pán Boh prišiel porozprávať so svojim stvorením, pre ktoré to všetko aj stvoril. Zatvoríme oči a v duchu sa zaniesieme do tej doby.

Predstavujeme si nepochopiteľnú krásu. Intenzívnu vôňu priam cítime v nose. Presnú teplotu povetria, aká telu vyhovuje a z rajského vánku teplý Otcovský hlas. Priali by sme si byť tam. Ó, aká to bola rozkoš! A práve to Boh pripravil pre ľudí. Raj oplývajúci dobrotami a krásou. Jedla v hojnosti. Pokoj medzi zvieratami a ľuďmi a vzájomný pokoj medzi zvieratami. Čerstvej vody až v štyroch riekach a spoločenstvo so samotným Stvoriteľom. Cez takéto prostredie povieval rajský vánok.

Potom, všetko bolo pre človeka stratené. Míňali sa storočia a tisícročia. Túžba ľudí mohutnela vrátiť sa do raja, kde veje vánok, v ktorom znejú slová Božie. Konečne, naplnil sa čas, priblížilo sa kráľovstvo nebeské. Ten raj, ktorý človeka vábi, začal sa mu zasa približovať. Pán Ježiš kúpil späť vládu, ktorú Adam predal a otvoril bránu raja, ktorá bola následne zamknutá.

Bol sviatok Letníc. Krásne obdobie, keď je človek radostný. Priblížila sa žatva. Teplé dni, sviatočná nálada a zoskupenie sa v Jeruzaleme na vďaku a obeť v chráme. Ulice mesta sa hemžili ľuďmi z rôznych krajín, uctievajúcich Hospodina, Boha Izraela.

Zrazu bolo cítiť príjemný vánok a vidieť ľudí z hornej dvorany ako sa rozprávajú so svojim Stvoriteľom. Veriaci Židia zastali na chvíľku. Načúvajú a chápu, že títo ľudia hovoria veľké veci Božie. Rajský vánok znovu začal viať. Boh sa prišiel rozprávať s človekom. Stratené ľudstvo sa v Ježišovi Kristovi vrátilo do Božej prítomnosti.

Tento vánok veje, kam chce. Počuješ mu hlas a nevieš odkiaľ prichádza a kam smeruje. Rodí nové duše v Duchu. Hovoria jazykmi Ducha a Boh im hovorí úžasné slová o budúcnosti. Rajský vánok neprestal viať. Ešte sa Pán približuje k ľuďom a oni k Bohu. Očakávame každodenné stretnutie s Ním v Duchu Svätom. Už sa nikto nemusí skrývať, keď počuje: „Kde si?“.

Tu som, Pane!

Rajský vánok znovu začal viať. Boh sa prišiel rozprávať s človekom.

Ján Tomášik st.

TU SOM PANE!

Milost'ou sme spasení skrze vieru

Efežanom 2:4-10

Keď čítame list apoštola Pavla, ktorý písal do Efezu, nachádzame zvláštne svedectvo o veriacich v Efeze, o ich prejavenej láske jeden naproti druhému a o viere, ktorú Pavel nachádza pri nich v Pánu Ježišovi. Takú vieru a lásku preukázali u veriacich v tejto cirkvi akoby Pavel zanechal príkladom pre vzor cirkvám do budúca, čo je potrebné udržiavať a v ktorom smere budovať duchovného človeka.

V nadšenosti nad stavom tejto cirkvi, Pavel ďakuje Bohu a prosí Pána, aby ich obohatil Duchom múdrosti a pravým poznaním Jeho, a aby spoznali nádej Jeho povolania a aké je bohatstvo slávy Jeho dedičstva.

Aj keď je pri nás nájdená vieru a láska, Slovo Božie nás cez List apoštola Pavla napomína, aby sme takýto náš život a dobré skutky nepovažovali za príčinu, prečo sme spasení, ale že sa nám stala milosť Božia, hovorí Pavel, „*Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil*” (Ef.2:8-9).

Aj keď sme kedysi chodili vo svojich previneniach a boli duchovne mŕtvi a robili to, čo sa zachcelo telu a boli sme prírodou deťmi hnevu, Boh bohatý v milosrdenstve a láske, ktorou nás zamiloval, spolu nás oživil s Kristom a svojou milosťou nás spasil z hriechu.

Keď tak premýšľame, je mnoho dobrých ľudí vôkol nás, robiacich dobré skutky, preukazujúci lásku, pomáhajúci ostatným v potrebách, a mohli by sme povedať, že práve oni sú vzorom, ako človek má upravovať svoj spôsob života. Ak však neprijali milosť Božiu, vyznaním Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa, tie dobré skutky zostanú iba spomienkou na nich a nedovedia ich do Kráľovstva nebeského.

Práve na to Pavel v liste Efežanom usmerňuje našu pozornosť - aby ste sa nechválili, že zo svojich skutkov ste spasení, milosťou ste spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží.

Milosť Božia je preukázaná skrze obeť Ježišovu na kríži a daná ako možnosť každému človekovi, aby ju prijal, skrze vieru v Pána Ježiša. Je otázkou, či tú milosť prijmemo do nášho života, či sme vedomí, že naše dobré skutky sú potrebné, ale nie sú dostatočné pre spasenie. Prijatie milosti Božej do nášho života s vierou, že Ježiš zbral naše hriechy na kríž a pokrstenie sa na Jeho meno nám umožňujú, aby sme premenili svoj spôsob života. A potom v dobrých skutkoch ako znovuzrodené deti Božie pripravení očakávali príchod Pána Ježiša Krista.

Zdenko Kolár

Milosť Božia je preukázaná skrze obeť Ježišovu na kríži a daná ako možnosť každému človekovi, aby ju prijal, skrze vieru v Pána Ježiša.

**Naše dobré skutky sú potrebné,
ale nie sú dostatočné pre spasenie**

Milovať Boha znamená Byť verný jedinému Bohu

Skutočný Boh nie je jeden z mnohých bohov

Ak je najdôležitejším prikázáním milovať Boha, čo to znamená milovať Boha? Je to na udržanie určitej emócie v srdci? Je potrebné konať určitým spôsobom? V Starom zákone je milostný vzťah medzi Bohom a Izraelom definovaný hebrejským slovom hesed, ktoré sa prekladá ako „nezlomná láska“ alebo „verná láska“. Je to láska v kontexte zmluvy, ktorú ste uzavreli s inou osobou, a jej základný význam je pravdivý pre túto zmluvu. Páči sa mi popis hesed ako „lojálnej lásky“, milujúca láskavosť alebo vernosť. Pripomína to vernosť natoľko, pokiaľ to naznačuje Boží záväzok voči nám napriek našim chybám a neúspechom.

Oddanosť (lojálnosť) rastie z minulosti; vernosť siaha k nám späť z budúcnosti. Oddanosť je historická, založená na skúsenostiach. Vernosť je eschatologická, založená na prísľube a nádeji. Boh a môj vzťah s Ním sa ma teraz týka z naplnenia

všetkého v Kristovi, plánu, ktorý s radosťou vyhlásil v Kristovi (Ef. 1:9-10). Boh je ten verný Boh.

Aj my sme schopní a vyzvaní žiť podľa tejto cnosti vernosti, žiť v záväzku nielen kvôli tomu, čo bolo, ale pre nádejnú víziu toho, čo môže byť, čo bude.

Keď zložíme manželský sľub alebo sa dáme do nejakého iného životného záväzku, zaväzujeme sa k vernosti. Nevieme, kam vernosť povedie, ale vieme, že môže trvať iba dovtedy, kým zostaneme otvorení novým skúsenostiam, novým poznatkom, novým sklamaniam, novým neúspechom, novým triumfom a novým tajomstvám.

Záväzok nasledovať Krista obsahuje v sebe prvky vernosti a oddanosti tomu, čo Ježiš povedal a urobil. Je to však predovšetkým záväzok žiť vo vernej nádeji na príchod Kráľovstva, za ktoré nás Ježiš naučil modliť sa. Lojalita k minulosti dôveruje Tomu, ktorý hovorí: „Hľa, všetko tvorím nové“ (Zj. 21:5). A „všetko“ zahŕňa nielen tradície a postupy našej spoločnej minulosti, ale aj naše osobné skúsenosti a spomienky. Vo vernosti je teda naša lojalita podrobená novému, ktore tvorí Boh.

Musím však spojiť vernosť tomu, čo Boh urobil, s vernosťou tomu, čo Boh robí a bude robiť. Musím byť ochotný riskovať, že sa dnes zaviazem k tomu, čo ešte nie je vidieť. To je možno dôvod, prečo je koreňom vernosti viera. Iba ľudstvo je schopné podstúpiť riziko, že si podrží lojalitu k vernosti. Môžeme to slobodne a s láskou robiť.

Ježiš povedal, že tí, ktorí uvidia Boha, sú čistého srdca - ktorých srdce je nerozdelené, ktorí sú schopní „chcieť jednu vec“.

Keď Ježiš hovorí, že najdôležitejším príkazom je milovať Boha všetkým, čím ste - srdcom, myslou, dušou, silou, cituje verš z 5. Mojžišovej, ktorý každý deň citovali židovskí muži. Bolo to pre nich známejšie a častejšie, ako pre nás Otčenáš. Tieto slová stále recitujú nábožní Židia, ktorí to nazývajú „Šema“ z hebrejského slova „počut“. Presnejší preklad verša 5. Mojžišova 6:4 je: „Počuj, Izrael, Hospodin (JHVH) je tvoj Boh, jedine Hospodin.“ Potom nasleduje: „Budeš milovať Hospodina, svojho Boha, z celého srdca, z celej svojej duše a z celej svojej sily.“

Problémom je lojalita voči Pánovi (Jahve) nad všetkými ostatnými bohmi. Najdôležitejšie prikázanie, ktoré Ježiš nazýva, je rovnaká otázka, ktorej sa venuje prvé prikázanie: Nebudeš mať predom mnou iného boha - alebo jednoduchšie povedané: Uctievaj iba Mňa ako Boha. Skutočný Boh, ktorý vyviedol hebrejských otrokov z Egypta, im hovorí na hore Sinaj (v 2. Mojžišovej 20) a ešte predtým, ako čo vstúpia do zaslúbenej zeme v 5. Mojžišovej, že musia si pamätať, že je jediný pravý Boh, a nielen jeden Boh medzi všetkými bohmi iných národov. Prvá vec, ktorú Boh vyžaduje od Jeho ľudu, je, aby Mu zostali verní a nedelili sa o svoje uctievanie alebo oddanosť s inými bohmi.

Ak je pravda, že prvým a najzákladnejším Božím príkazom je milovať Ho celým svojim bytím a nerobiť Mu nič iné rovnocenným, potom musíme čeliť tomu a dať si odpoveď, či sme skutočne lojálni Pánovi, ktorý to dal ako príkaz v Starom zákone a zopakoval to prostredníctvom Ježiša. Je naša lojalita rozdelená? Sme lojálnejší finančnej alebo národnej bezpečnosti ako Bohu? Skutočne prevahuje naša starosť o prežitie cirkvi našu

starosť o Božiu slávu a našu lojalitu iba k Bohu? Ježiš povedal, že tí, ktorí uvidia Boha, sú čistého srdca - ktorých srdce je nerozdelené, ktorí sú schopní „chcieť jednu vec“. Otázka, ktorú sa snažím postaviť sam pred sebou, je, či som plne lojálny jedinému pravému Bohu, alebo svoj život trávim sledovaním iných vecí. Milovať Boha celým svojim srdcom, dušou, myslou a silou znamená byť Mu úplne lojálny a nedávať časť môjho srdca, duše, mysle a sily niečomu inému.

Ježiš jasne uviedol, že to neznamená milovať Boha namiesto ľudí. Existuje druhý príkaz, milovať svojho bližného rovnako, ako seba samého, starať sa o blaho druhej osoby rovnako ako o seba. Ježiš pochopil, že Božie srdce bolí za spravodlivosťou a milosrdenstvom, takže láska k Bohu zahŕňa aj to, čo chce Boh - preukazovať spravodlivosť a milosrdenstvo všetkým. Pokiaľ budeme lojálni jednému pravému Bohu, budeme oddaní blahu ľudí. Ak sa naše srdcia rozdelia a budeme stíhať peniaze, národnú moc alebo pokrok v náboženstve, nebudeme brať ohľad na ľudí v mene týchto menších bohov. Milujme Boha lojálnou láskou a láska k blízkym bude nasledovať. Nech sa to takto deje.

Oddanosť, láska a vernosť sú vlastnosti, ktoré idú ruka v ruku. Oddanosť je kombináciou lásky a vernosti. Je to kvalita, ktorá dnes v našej spoločnosti často chýba. Nelojalnosť ničí rodiny, ba aj národy. Ako národ a jednotlivci, zvolme si oddanosť a vernosť.

Jaroslav Andrášik

JE TVOJ JAZYK ZNOVUZRODENÝ?

Naše slová sú odrazom stavu nášho srdca

Hovorí sa, že pekné slovo aj železné dvere otvorí. Človek je schopný komunikovať pohybom, pohľadom, gestikuláciou, reakciou, a predsa slovo je to, ktoré zanechá najväčší dojem. Zo všetkých spôsobov komunikácie, slovo má najväčšiu váhu. Od stvorenia sveta, nebeský Otec neustále komunikuje s človekom cez slovo. Pokým bol prítomný v tele na zemi, urobil mnohé zázraky a divy, čo dáva najasno, že nám mohol zanechať čokoľvek iné, ale zanechal nám slovo. On bdie nad svojim slovom, aby ho vyplnil, pretože preňho slová majú veľký význam. Ako aj povedal, „vaše áno nech je áno a vaše nie nech je nie“.

Ako je aj zapísané v Jeho slove Kološanom 4:6 „*Vaša reč nech je vždy lúbezná, spríjemnená soľou, aby ste vedeli, ako máte jednému každému odpovedať.*“ Marek 9:50 „*Soľ je dobrá; ak však soľ stratí svoju slanosť, čím ju ochutíte? Majte v sebe soľ a žite spolu v pokoji!*“. Ešte som neprišiel na to, čo presne v týchto veršoch predstavuje soľ alebo aj v iných, v ktorých sa spomína, ale pripodobnenie môže byť rôzne. No to, čo mne komunikuje slovo soľ v týchto veršoch, je to, že naše slová musia mať svoju váhu, hodnotu. Nesmú byť prázdne, klamné, zloprajné a ktoré ti dajú falošný dobrý pocit. Ako napríklad motivačný hovorcovia alebo

organizácie ako je New age, ktorý slovom presviedčajú človeka, že je v stave všetko dokázať. Len každý deň vyznávajú, že bude všetko dobre, všetkým stále ďakuj a len rozprávaj pozitívne a bude ti všetko dobre.

Prvá vec, ani jednému človeku od pádu do hriechu až dodnes nebolo všetko dobre. Druhá vec, Pán Ježiš hovorí, že bez Neho nemôžeme nič urobiť. Satan má svoju taktiku, ktorá sa skrýva v takých metódach „pozitívneho vyznávania“, aby dal človekovi falošný pocit úspechu, ktorý trvá krátku chvíľu. Potom toho istého človeka uvrhne do problému a ten chudák, presvedčený, že všetko môže, nevie sa vymotať z problému. Idea takého „pozitívneho vyznávania“ je, že to, čo rozprávaš, to pritiahneš k sebe, že zmena príde zvonku dovnútra. Pán Ježiš nechce, aby sme rozprávali prázdne slová. Nechce, aby naše túžby boli vyznávané bez viery. Nechce, aby to, čo rozprávame bolo bezpredmetné. On nám zanechal svoje slovo, cez ktoré sa počúvaním rodí v nás viera. Viera na základe Jeho slova je živá a účinná. Slová vyznané s takou vierou sú tie, na ktoré Boh odpovedá. Matúš 6:7 „*Ale keď sa modlíte, nežvatlite jako pohania, lebo sa domnievajú, že pre tú svoju mnohomlúvu budú vyslyšaní.*“

Boh nechce, aby sme sa modlili, rozprávali, vyznávali veci bez toho, aby sme na to mali podklad. Aby sme dúfali, že bez ohľadu ako sa vnútri cítíme a čo vlastne chceme povedať, povieme, že je všetko dobre a že sme so všetkým spokojní. Boh chce, aby sme očakávali na Neho a aby nám pre istotu v živote, prospech v každej situácii, dôvod nepohnutelnosti vzhľadom na neprajné okolnosti, základom bolo Jeho slovo.

BIBLIA O JAZYKU

Jakub 3:1-12 odhaľuje biblický názor o jazyku, totiž našich slovách. Jakob upozorňuje, že sa v mnohom prehršujeme všetci a ten, ktorý sa neprehršuje slovom je dokonalý muž, ktorý je schopný udržať pod kontrolou celé telo. Keď hovoríme o dokonalosti, pokojne môžeme vytriediť každého okrem Ježiša. Biblia hovorí o ňom, že nebola nájdená lešť v Jeho ústach. Nepochybujem, že Pán Ježiš nikdy nerozprával so zámerom zraniť, uraziť, podceňiť, zosmiešniť, ale predsa Jeho slová neboli vždy rázu „Ty to dokážeš“. Jeho slová boli takmer v každej situácii kritické s konštruktívnym zámerom. Napríklad, takému užitočnému učeníkovi Petrovi povedal, „Id' za mnou, satane; pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.“ Neznelo to vôbec pre Petra motivujúce, no predsa Pán Ježiš mu s týmto slovom pomohol. Dal mu poznať, že potrebuje znovuzrodiť aj svoj jazyk. Často neúprimne lichotíme a tvárime sa, že máme súcit voči ľuďom len preto, že máme z nich zisk. Pán Ježiš nerozpráva, aby ti zdvihol náladu, rozpráva ti, aby ťa zmenil, aby zmenil tvoju myseľ, srdce a tak znovuzrodil tvoj jazyk. Aby si ľuďom povedal skôr bolestivú pravdu ako láskavý klam. Keď by si odišiel ortopédovi so zlomeninou, pre teba je lepšia tá bolesť, ktorú ti spôsobí, keď vracia kosť na svoje miesto, ako čo by ťa potešil aký si vzácny, schopný, múdry, atď. Toto je presne to, čo Ježiš robí. Jeho cieľom nie je uľaviť ti bolesť, ale uzdraviť ťa. To práve očakáva od nás, keď hovorí, „Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“

Dôležitá vec ohľadne nášho jazyka, a prečo je pre kresťana nevyhnutné, aby mal znovuzrodený jazyk, je efekt zubadla pre kone, kormidla na lodi alebo

malého ohňa. Zubadlo a kormidlo nám dávajú na vedomie, že to, čo rozprávame, vyvoláva očakávanie u počúvajúcich, že tak budeme aj konať. Ako to niekto povedal, že „Pokým nevyslovíš slovo, ty panuješ nad ním. Keď ho vyslovíš, ono panuje nad tebou.“ Ono bude ako zubadlo alebo kormidlo usmerňovať tvoj život. Veľká je zodpovednosť na tvojom jazyku. Tretí príklad, malý oheň, nám odhaľuje dynamiku šírenia našich slov. Ako malý oheň, ktorý zapáli celý les. Keď sa zapáli, je nemožné ho zastaviť bez toho, aby nič nezohorelo. Nespoliehaj sa na metódu „Poviem ti toto, ale nepovedz nikomu.“ Tá nefungovala od začiatku jej odhalenia. Konečne, neznouzrodený jazyk má neprirodzenú charakteristiku, ako ju Jakub opísal, že je ako prameň, z ktorého vyteká aj sladká, aj horká voda. Jakub podáva aj vysvetlenie, prečo je to tak, keď píše, že neznouzordený jazyk je podpaľovaný peklom.

PŮVOD NAŠICH SLOV JE STAV SRDCA

Matúš 12:33-37

„Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým, a urobíte i jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovoci. Plemä vreteníc, ako vy môžete vravieť dobré veci, keď ste zlí? Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa. Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré veci, a zlý človek zo zlého pokladu vynáša zlé veci. Ale hovorím vám, že z každého prázdneho slova, ktoré povedia ľudia, vydajú počet v deň súdu; lebo zo svojich slov budeš ospravedlnený a zo svojich slov budeš odsúdený.“

Prázdne, zlé a zloprajné slová, ohováranie, nadávanie, klam, polupravda sú výsledok neznovuzrodeného srdca, ktoré sa prejaví cez jazyk. Naše slová sú odraz stavu nášho srdca. Ony odhaľujú, aké nám je srdce. Matúš 15:18 „Ale to, čo vychádza z úst, ide zo srdca, a to poškrvňuje človeka.“

O slovách máme dojem, že je to niečo, čo sa prejavuje výlučne v tvare teórie. Takže, síce povieme zlé, máme k tomu stav: som len povedal, nikoho som neudrel, neokradol, nepostrčil takže prakticky som nespravil nič zlé. I keď by to bola pravda, ten najväčší problém nie je to, či si niekoho zranil svojím slovom, aj keď áno, je aj to, ale to v akom stave je tvoje srdce?

ZMEŇ SVOJE SRDCE A ZMENÍŠ AJ SVOJ SLOVNÍK, TEDA JAZYK

Filipanom 4:8-9

„A ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť a jestli nejaká chvála, o tom premýšľajte, čo ste sa aj naučili a čo ste prijali a počuli a videli na mne, to robte, a Bôh pokoja bude s vami.“

Apoštol Pavel je jeden z najlepších príkladov radikálnej zmeny pokánia. Prielomný bod v jeho živote je jasne viditeľný, keď o ňom čítame v knihe Skutkoch sv. apoštolov. Nepochybujem, že to bolo aj v realite viditeľné jeho priateľom a nepriateľom, keď sa Pavel rozhodol, že zmení svoje srdce. Pokánie je cesta k tvojmu zdravému srdcu. Nie výhovorky, ospravedlnenie ani nič iné. Ako nám to Pavel z vlastnej skúsenosti zapísal, že to, čo ste videli a počuli, to, čo ste sa naučili a prijali, to robte. Jakub vo svojom liste píše, prečo diabol utečie od nás - pretože sa podriadieme Bohu a zoprieme proti diablovi. Podriaďiť sa znamená dať sa naučiť a prijať to.

Martin Širka ml.

pôvod našich slov je stav srdca

stav srdca
stav srdca
stav srdca
stav srdca
stav srdca
stav srdca
stav srdca

Pozor na koreň horkosti

U seba ju odhaľujeme veľmi ťažko, zato veľmi ľahko ju rozpoznáme u druhých

Židom 12:15

Keď sa pozrieme vôkol seba, môžeme vidieť, že tak ako svet, aj kresťania podliehajú rôznym negatívnym emočným stavom. Aj v srdci kresťana sa môžu vyskytnúť telesné, hriechne vlastnosti, ako sú nenávisť, hnev, závisť, sebaľútosť, ktoré potom zrodia horkosť, tá potom môže zapustiť koreň, ktorý potom bráni človeku milovať svojho bližného ako seba samého. Venujme sa teda tejto skrytej vlastnosti alebo stavu, ktorý sa nazýva zahorknutosť alebo horkosť.

Na označenie tohto nedobrého stavu, či vlastnosti, v slovenčine nachádzame dva základné výrazy a to sú: horkosť a trpkosť. Biblia sa veľmi otvorene na mnohých miestach o tejto zlej vlastnosti zmieňuje. Je veľmi pravdepodobné, že sme sa každý z nás s ňou už nejakým spôsobom stretli.

Zlosť prichádza a odchádza, ale pocity horkosti často zostávajú za mnohé roky. Vznikajú v srdciach mladých, ale aj starších ľudí, v ktorých horkosť často mala svoje počiatky ešte v detstve. Z tohto koreňa sa potom horkosť rozrastá do všetkých strán a deformuje naše postoje, city a myšlienky v nenávisť, závisť, žiarlivosť, hnev...

Každý človek má v sebe potrebu milovať a byť milovaný čistou, nesebeckou láskou a cítiť, že ako pre seba samého, tak aj pre iných, niečo znamená. Pokiaľ však zistí, že skutočnosť je iná, cíti sa byť podvedeným, sklamaným a okradnutým o to, čo považoval, že mu patrí, a tým je jeho ľudská dôstojnosť. Ak však nie je rešpektovaná, vzniká v ňom zlosť, z ktorej sa časom vyvinie koreň

horkosti.

Horkosť je obyčajne spôsobená zvonku a to ublížením, spáchanou krivdou a ich dôsledkami a má dopad na vnútorný stav človeka – sídli v jeho vnútri. Zvyčajne sa objaví ako naša reakcia na konanie iného človeka, ktoré nás postihlo. Nieкто sa voči nám dopustí nepravosti, krivdy, niečoho zlého, a toto v nás vyvolá stav alebo pocit horkosti alebo zahorknutosti, buď voči tomu, čo sa nám stalo, alebo voči tomu, kto to spôsobil. Je to reálny pocit, a reálna skúsenosť, ktorú poznajú aj mnohí kresťania. Vo svojich vlastných životoch, u seba ju odhaľujeme veľmi ťažko, zato veľmi ľahko ju rozpoznáme u druhých.

Horkosť je boľavý pocit, zvlášť keď ide o našich priateľov alebo blízkych, alebo samozrejme priamo o nás. Horkosť sa objavuje medzi priateľmi (alebo voči priateľom), v rodine, medzi manželom a manželkou, medzi rodičmi a deťmi, medzi príbuznými, v zhromaždení, medzi spolupracovníkmi, medzi spolužiakmi, na internáte medzi spolubývajúcimi, a tak ďalej. Je to preto, lebo títo sú si blízki, majú spolu vytvorené osobné putá a vzťahy. Horkosť môže spôsobiť pokazenie alebo prerušenie vzťahov na dlhú dobu. Existujú rodiny, v ktorých sa príbuzní dokážu nerozprávať medzi sebou desiatky rokov. Takže horkosť je boľavá a i keď je namierená voči iným ľuďom, bolí to aj ich, ale najviac nás samých.

Horkosť a zahorknutosť poznáme podľa toho, že horkosť si pamätá detaily. Človek, ktorý je zahorknutý, má tendenciu sa neustále vracat' k

príslušnej zlej skúsenosti a hovoriť o nej znova a znova, vyčítať a spomínať si na konkrétne detaily: ako to bolo, kedy to bolo, čo bolo... Takýto človek si presne pamätá, kedy mu kto ublížil, čím presne mu ublížil a nevie sa toho zbaviť. Žiaľ, obyčajne zabúda na mnohé dobré veci, ktoré sa mu stali, ale už si nepamätá na presné detaily.

Horkosť môže byť namierená aj voči nám samým. Niekedy človek zahorkne sám na seba, a to pre rôzne príčiny, ktoré sú niekedy priam nepodstatné. Obyčajne sú príčinou situácie, ktoré už nemôžeme zmeniť. Povedzme: Prečo som nešiel na tú a tú školu? Prečo som sa v mladosti lepšie neučil? Prečo som zmeškal takú a takú príležitosť? Takýmto spôsobom vyvolávame, zapríčiňujeme a potom aj pestujeme horkosť sami v sebe.

Kresťania bývajú, žiaľ, zatrpknutí aj voči Bohu. Sú to situácie naozaj vážne, keď sú voči nemu plní výčitiek a horkosti: Pane, prečo si nezasiahol v čase bolesti? V čase môjho nedostatku? V čase choroby? Prečo si dopustil smrť môjho milovaného? A podobne.

Horkosť môže byť postavená aj na tom, čo sa v skutočnosti ani nestalo. Zahorkneme na niekoho, o ktorom sme len počuli, že napríklad povedal na

nás niečo nepekné alebo niečo nepravdivé, a pritom to nie je ani pravda. Ak v takejto situácii nedôjde ku konfrontácii, k priamemu stretnutiu a rozhovoru s príslušným človekom, zostávame v horkosti a umárame sami seba. Myslíme si, že máme právo na horkosť, lebo si myslíme, že pravda je na našej strane, pokým tá udalosť sa vôbec ani nestala.

Horkosť začína v skrytosti a môže začať pomaly a nebadane. Má teda svoj počiatok a zdroj alebo povedané inými slovami: Horkosť má svoj koreň.

Koreň horkosti môžeme prirovnať ku koreňu buriny na úrodnom poli. Tak ako nečakáme, že z koreňa buriny vyrastie niečo dobré a užitočné, tak je to aj s horkosťou u človeka. Nečakajme, že horkosť v srdci človeka prinesie dobré, chutné a užitočné ovocie. Práve o tom sa hovorí v liste Židom: „... dozerajúc, aby niekto nezaostával od milosti Božej, aby nevyrástol nejaký koreň horkosti a nenarobil nepokoj a trápenia, a boli by ním poškvrnení mnohí!“ (Židom 12:15). Koreň je pod zemou, nevidno ho, ale časom z neho môže niečo vyrásť, a to už bude viditeľné a môže zasahovať do života iných alebo do života celého zboru. Nebezpečenstvo koreňa horkosti je práve v

*Nečakajme, že horkosť v
srdci človeka prinesie
dobré, chutné a užitočné
ovocie.*

ďalej. Gal. 5:1: „Kristus nás oslobodil, aby sme boli slobodní. Stojte teda a nedajte sa znova zapliahnúť do jarma otroctva.“

Prosiť Boha, aby žehnal tomu, kto ti ublížil. Áno, je to ťažké, ale Ježiš povedal: Milujte svojich nepriateľov... a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú.

Urobiť pre toho, čo ti ublížil, niečo dobré. No nie tým spôsobom, aby si mu dal najavo, že on je zlý a ty si ten dobrý, ale úprimne a s láskou, zabudnúť na všetko zlé. Rim. 12:21: „Nedaj sa premôcť zlému, ale dobrom premáhaj zlé.“

Treba ešte uviesť jednu dôležitú zbraň v boji proti horkosti – je ňou pokora. Z mnohých biblických zmienok vyberme si tú z 1. listu apoštola Petra: „Podobne mladší, podriadte sa starším, a všetci, podriaďujúc sa jedni druhým, oblečte sa do pokory, pretože Boh sa pyšným protiví a pokorným dáva milosť“ (1. Petrov 5:5). Koľkokrát sa v cirkvách (zboroch) stane, že niekto je napomenutý či usmernený, iked' veľmi mierne, on hneď reaguje urazenosťou a horkosťou.

Písmo nám ešte jasne prikazuje, že sa nesmieme prikláňať k pomstychtivosti a zloprajnosti. „Nebudte rozumní sami u seba, nikomu neodplácajúc zlého za zlé, premýšľajúc o tom, čo je dobré pred všetkými ľuďmi. Ak je to možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi“ (Rímskym 12:17-18). Takýto pokoj so všetkými ľuďmi je opakom zatrpknutosti a horkosti. A všetko to máme odovzdať ako súd Pánovi, nie sami hľadať odplatu či pomstu (Rim 12:19).

Horkosť určite nepatrí medzi cnosti, ktoré by sme mali v sebe pestovať. Kto v sebe živí horkosť, sám sebe škodí, no zároveň aj iným. Naopak, celý čas sa modlime za spasenie a oslobodenie od horkosti. A tiež celý čas strážme svoje srdce pred zatrpknutím. A ak kedy príde za nami strana, ktorá sa previnila s tým, že činí pokánie a chce sa zmieriť, neváhajme to prijať, nech je nakoniec i takto oslávený sám Pán Ježiš. Lebo koreň horkosti zakorenený v srdci kresťana má dalekosiahle, zlé následky na celé naše okolie: manželstvo, deti, rodinu, zbor, ba aj na celú spoločnosť.

Anna Andrášiková

tom, že keď si ho človek ponecháva v sebe a nejedná s ním, môžu z neho vyrásť nedobré veci, vzťahy, situácie, a ako uvádza list Židom, môže z neho vyrásť nepokoj a trápenie, ktorým budú zasiahnutí a poškvrnení mnohí. Nielen sám človek s horkosťou v srdci má problém, ale aj mnohí iní okolo neho môžu byť plodom jeho horkosti zasiahnutí – a v takomto prípade pokušenie a hriech majú otvorené dvere.

Horkosť je ako nákaza. Predchádzajúci verš 14 nás, naopak, vedie k pokoji s ostatnými: „Stihajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána“ (Židom 12:14). Horkosť, okrem toho, že ňou môžu byť nakazení aj iní, má ďalej tú vlastnosť, že sa kumuluje, navršuje, hromadí, zbiera, rastie. To, čo sa stane tebe a v tebe, ovplyvňuje tých, ktorí sú s tebou späť, už či pozitívnym alebo negatívnym spôsobom. Biblia nám hovorí: „A teda ak trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy; ak sa dostáva cti jednému údu, radujú sa s ním všetky údy.“ (1. Kor. 12:26). Ak človek s horkosťou neurobí nič, nemôže čakať, že sama zmizne. Naopak! S pribúdajúcim časom rastie a pácha čoraz väčšie škody.

Biblia o horkosti hovorí aj v niekoľkých ďalších veršoch. Hovorí napríklad k manželom: „Vy mužovia milujte svoje ženy a nerozhorčujte sa na ne“ (Kolosenským 3:19). Hovorí o nedobrom synovi: „Bláznivý syn je na mrzutosť svojmu otcovi a na horkosť tej, ktorá ho porodila“ (Príslovia 17:25).

Ako horkosť premáhať?

Často prvým riešením, po ktorom možno hneď siahneme, je to, že sa horkosť snažíme v sebe potlačiť s presvedčením, že ona po čase zmizne. Toto riešenie možno bude fungovať na nejakú chvíľu, ale časom zistíme, že horkosť je ešte stále v nás. Radšej sa treba konfrontovať s ňou, modliť sa o Pánovu pomoc a pustiť sa do boja s horkosťou v našom srdci.

Keď sa chceme zbaviť horkosti, potrebné je urobiť niekoľko vecí:

Rozhodnúť sa odpustiť. Ef. 4:32: „...odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi.“

Uvoľniť toho, kto ti ublížil od všetkých očakávaní. Keď od neho neočakávaš nijakú odozvu, získaš zasa pokoj a slobodu a môžeš ísť

NEBEZPEČNÁ MODLITBA

Ja som rád urobí div, ale len ako cestu k Nemu

„Boh povedal Mojžišovi: Ja som, ktorý som, a dodal: Izraelitom povieš: „Ja som“ ma poslal k vám.“ Exodus 3:14

Boh vyviedol národ izraelský z Egyptu, keď bol Egypt silná krajina. Predtým zažil ťažké obdobie, ale v čase exodusu, Egypt prežíval rozkvet kultúrny, vedecký a všeobecne sa stal silnou krajinou. Boh konal pre národ svoje dielo vyslobodenia vtedy, keď sa inak vyslobodiť nemohli. Nevyviedol ich v dobe, keď bol Egypt oslabený alebo v ohrození. On chcel, a jasne to naznačil aj Mojžišovi, aby národ izraelský, Jeho srdcu drahý, vedel, že to robí Ja som. Nie náhodou, ale Ja som ide konať v ich prospech cez divy. Keď ich nepriateľ bol na vrchole, Boh sa dokáže ako Boh, ktorý je. Aby sa vedelo a dodnes nezabudlo, že to mohol vykonať iba Ja som. Ukázať chcel svoju slávu faraonovi, to je pravda. Avšak jeho srdce by zostalo zatvrdené, ale od ľudu očakával odovzdanie sa, úplné odovzdanie sa Jemu. Faraonovi chcel ukázať svoju slávu, ale Izraelovi chcel ukázať Seba.

Niektoré rany mohli čarodejníci napodobňovať, avšak dokonca Boh robil veci, ktoré môže urobiť iba Ja som. Urobil to všetko s jedným zámerom - aby boli posvätený ľud Bohu. Sloboda tiež, ale bez Boha, sloboda sa stáva potulovanie a ešte väčšie otroctvo od

toho predošlého. Zámer exodusu bol, aby ľud chválil Boha, lebo On je. Nie iba kvôli tomu, že ich zachránil, vyslobodil a vyviedol, ale preto, že On je.

Keď nepriateľ zaujal svoj vrchol v tvojom živote a prežíva svoj rozkvet na úkor tvojej duchovnej slobody a známosti, vtedy ťa vyslobodiť dokáže iba Ja som. Povolaj Ho do svojho života. Bude to záchranná ruka bezpečia a slobody, ale nebezpečná modlitba. Nebezpečná a ohrozujúca tvoje pohodlie, zvyky, naučené obyčaje a rutinu života, naučené každodenné predvídateľné dni. Stať sa môže, že ti zachýba cesnak a dyňa, kým On bude chcieť byť Ja som tvojho dňa, keď bude chcieť, aby si zotrval v Jeho blízkosti, kde pokrm nie je číslo 1. Môže sa stať, že ti zachýba pohodlie, rutinný život, naplánovaný deň, kým bude chcieť byť stredobodom tvojho vyslobodenia.

Div je pekný a zvláštny, ale nestačí pre duchovný život, ani nás nedefinuje. Hovorí iba o tom, že Ja som bol v našom strede, ale Jeho túžbou je, aby sme sa oddelili a posvätili pre Neho. Ja som urobí div. Iní ľudia uvidia slávu, ktorú vykoná, ale Jeho plán pre nás je, aby nám ukázal Seba. On je väčší ako Jeho divy.

Div nezmení tých zatvrdeného srdca, ale nezmení ani nás, ak sa neoddelíme a neposvätime. Inak, po dĺve príde potulovanie sa, hundranie, hľadanie každodenného jedla, pitia, túžba po pohodlí,

materiálnych veciach, zvykoch, tradícií, obyčajoch a naučených formalít. A keď to, pravdaže, v Jeho strede nedostaneme, lebo to On nerobí, veľmi ľahko sa stane, že si z toho všetkého urobíme modlu, ktorá nám bude pripomínať divy a zázraky, ale zostaneme ďaleko od Jeho srdca. Ja som rád urobí div, ale len ako cestu k Nemu, lebo On je cieľ.

Človek môže zažiť najväčší div, a predsa zostať stratený. Človek sa stratí v Božom dive, aký paradox. Pretože div nie je cieľ, Ja som je cieľ. Div nehovoril o Izraelovi, ale svedčil o Bohu, že je Boh Abraháma, Izáka a Jakoba. Iní slávu mohli iba vidieť, Izrael mal šancu žiť s Bohom. Avšak, keď nezostali s Ním, minuli pointu exodusu.

Navrátili sa k nemorálnym činnostiam, modloslužbe, odporovali Bohu a hrešili. Mali slobodu od Egypta, ale nezažili žiť v slobode Božej. Zostali v otroctve. Div ich nezmenil, pretože neprišli k Tomu, ktorý mení životy.

Môžeme zažiť nevidaný a neslýchaný div, ale to nehovorí o nás. To iba svedčí, že tu bol Ja som. Faraon videl slávu Božiu a Izrael zostal slepý, že sa nachádzajú v strede Boha.

Draho sme kúpení, nebuďme otrokmi.

Anna Pintírová

**DRAHO SME KÚPENÍ
NEBUĎME OTROKMI**

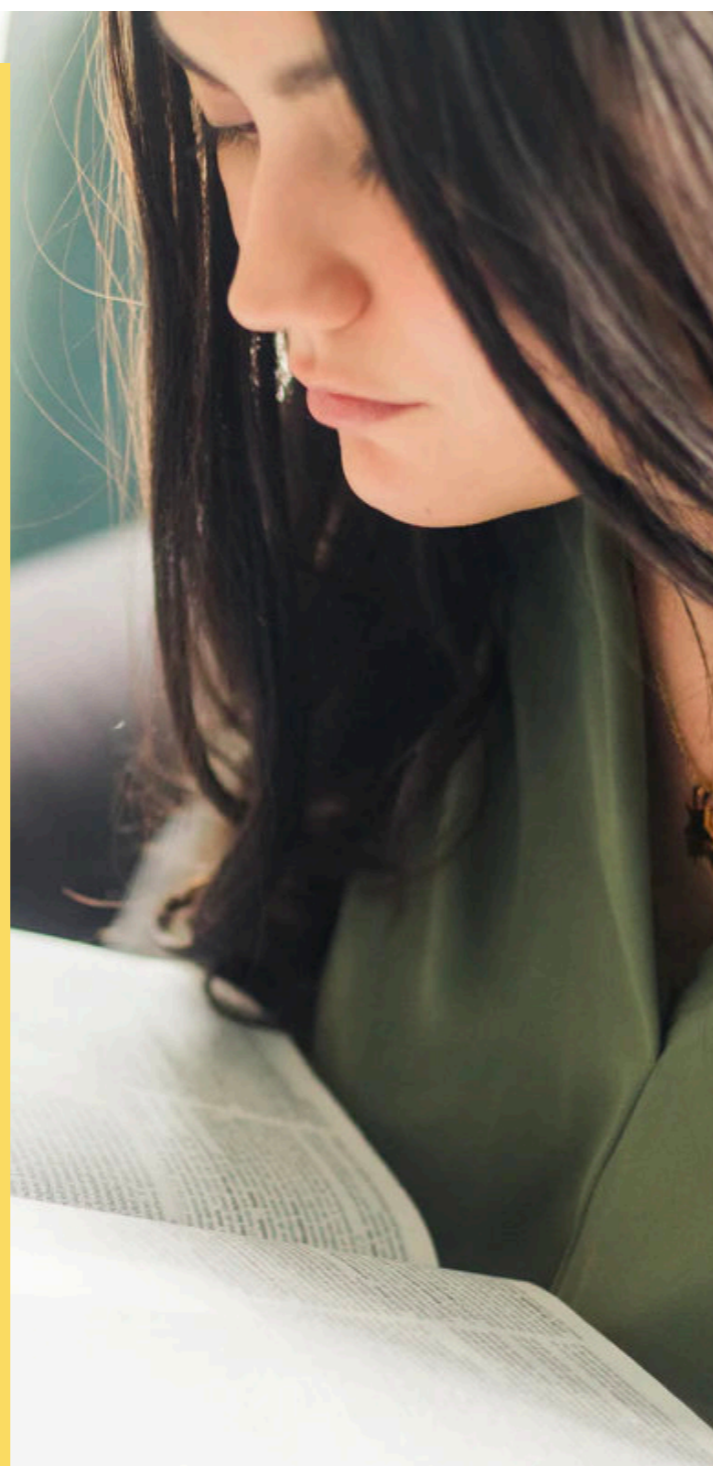
Boh je náš záchranca

*„Hľa, ruka Hospodinova nie je prikrátka, aby nemohla zachrániť ani jeho ucho nie je priťažké, aby nemohlo počuť“
(Izaiáš 59:1).*

Pred takým mesiacom, keď som išla večer do práce, moja sestra sa chystala na bohoslužby. Bola to modlitebná hodina a ona cítila, že sa má modliť za mňa. Kým sa ona modlila, ja som prechádzala cez prechod. Na semafore bolo zelené svetlo a nikde nikoho. Ako som vykročila na cestu, zrazu bolo počuť silné brzdenie auta. Pociťovala som akoby ma niečo zatlačilo späť. Automobil zastal tesne pred mojimi nohami. Veľmi som sa zľakla, a predsa som ďakovala Bohu, že ma ochránil. Keď som prišla do práce, písala som mojej sestre správu o tom, čo sa mi prihodilo. Keď mi napísala o jej modlitbe, vedela som, že Božia ruka bola tá, ktorá ma zachránila.

Verš na tento rok, ktorý som si vybrala, bol Izaiáš 59:1, videla som, že je to mocný, posilňujúci verš. A teraz mám presvedčenie, že Boh je ten, ktorý sa stará o nás a že jeho ruka nie je prikrátka, aby nemohla zachrániť a jeho ucho nie je priťažké, aby nemohlo počuť.

Andrea Balcová

BOH BOH BOH má záujem za teba

Všetko, čo vidíme, patrí Bohu. Jeho je celá Zem, všetko, čo je na nej, v nej a nad ňou!

Napriek tomu, že On všetko dokonale utvoril a vlastní všetko, Boh, ako tvorca, nikdy nezdvihol ruky od svojho stvorenia!

Všimnime si vtáky, ktoré nesejú a nežnú, Boh ich živí a nemajú nedostatku potravy. Ľalie a poľné kvety, ktoré nepracujú ani nepradú a najbohatší kráľ v Biblii (a možno aj na svete), Šalamún, nebol tak odiaty ako jedna z nich.

Pokým toto čítaš, možno si pripomínaš na mnohé katastrofy, ktoré zasiahli tento svet, a to všetko je len preto, lebo je Zem a celé stvorenie dané pod moc toho Zlého. Dávno sa to stalo, Adam zhršil voči Bohu a nebol si vedomý následkov, ktoré prídu.

Najsmutnejšia vec z toho všetkého nie je zánik

druhu nosorožcov, ale následok, ktorý zostal na ľuďoch. Človek stratil kontakt s Bohom, hriech vošiel do ľudskej prirodzenosti a ako takí, ktorí sme poznačení hriechom, nikdy by sme nemohli prísť do neba.

Avšak Boh, ktorý je natoľko bohatý v milosti a láske, nenechal nás bezmocných a bezradných! Od človekovho pádu pod hriech Boh plánoval cestu späť, a viete prečo? Pretože má ohromný záujem a nesmiernu lásku pre korunu svojho stvorenia – človeka.

Od Boha nemôžeme ujsť, On je doslova všade! A taký Boh má záujem o teba a chce mať s tebou vzťah a chce, aby si ty nakoniec prišiel k Nemu! On nás miluje viac, ako si myslíme a viac, ako si aj môžeme predstaviť!

Dejan Lakatoš

„Hospodinova je zem i jej náplň, okruh Zeme i tí ktorí bývajú na ňom“ (Žalm 24:1).

Úkryt (Skrovište)

„Kto nás odlúči od lásky Kristovej? Či súženie alebo úzkosť alebo prenasledovanie alebo hlad alebo nahota alebo nebezpečenstvo alebo meč?“

(Rimanom 8:35)

Práve všetky tieto veci zažila hrdinka knihy Úkryt, Kori ten Bum, a predsa ju nemohli odlúčiť od lásky Kristovej, ktorú mala vo svojom srdci.

Kori ten Bum bola holandská kresťanka z hodinkárskej rodiny, ktorá spolu so svojim otcom Kasperom ten Bum, a ďalšími členmi rodiny, pomohla uniknúť mnohým Židom z holokaustu počas druhej svetovej vojny. Verila, že jej skutky sú riadené voľou Božou. Za ich pomoc, ktorú poskytovali nešťastným ľuďom, celá rodina bola zatknutá a všetci okrem Kori našli smrť v koncentračnom tábore. Jej kniha Úkryt je biografická, ktorá približuje príbeh úsilia jej rodiny zachrániť mnohé životy a ako nachádzala nádej v Bohu, keď sa našla v koncentračnom tábore Ravensburk.

Kori ten Bum a jej celá rodina mali šľachetné srdcia. Riskovali svoj vlastný život a všetko, čo mali, aby boli zachránené mnohé životy. Kolík z nás by sme dnes urobili podobné?

Čo sme dnes hotoví obetovať, aby ľudia boli zachránení od smrti, dočasnej, ale aj večnej? Či sme hotoví vyjsť zo zóny vlastného pohodlia, aby sme vytrhovali ľudí z ruky nepriateľa?

Majme srdce pohnuté ľútosťou voči ľuďom, ktorí hynú a podajme ruku pomoci a záchranu všade, kde môžeme, už či v práci, v škole, na ulici, v zbere alebo na inom mieste, kde sa nájdeme.

Kori ten Bum

Tri veci, ktoré sa môžeme naučiť od **LAMPY**

„Vtedy bude podobné nebeské kráľovstvo desiatim pannám, ktoré vzaly svoje lampy a vyšly v ústrety ženíchovi.“ Matúš 25:1

Pán Ježiš hovorí o desiatich pannách, ktoré mali so sebou svoje lampy. V danom podobenstve, desať panien predstavujú cirkev, ktorá ide v ústrety ženíchovi, vlastne Ježišovi. Päť z nich boli múdre a päť bláznivé. Bláznivé panny boli nazvané preto, lebo nezobrali olej, ktorý je základný zdroj svetla v lampe. A preto nás tieto lampy môžu naučiť aspoň tri veci:

1. VŽDY MAJ V SEBE OLEJA

Sú rôzne druhy lúč, ale všetky (aspoň v tom čase) mohli svietiť len pomocou oleja, ktorý bol základom, aby to svetlo zostalo svietiť všetkým, ktorí sú v dome. Olej predstavuje pomazanie Svätého Ducha, ktorý nám je daný. Bez oleja lampa nemôže svietiť. Bez oleja lampa nemôže byť lampou, iba možno nejakou ozdobou v dome a nie tým, pre čo je utvorená.

Tak aj bez Svätého Ducha, my nemôžeme byť tým, čím nás povolal Boh. Aby sme mohli konať to, pre čo sme povolani, musíme vždy mať oleja v sebe. Slovo Božie nás vyzýva, aby sme sa plnili Duchom. Keď budeš vždy plný Ducha, budeš vždy môcť byť použitý od Boha. Môžeme mať akékoľvek talenty a schopnosti, bez Ducha Svätého to nebude horieť. Ako olej, čo dáva možnosť lampe svietiť, tak Svätý Duch nám pomáha svietiť Božou láskou ľuďom vôkol nás a konať to, pre čo sme utvorení.

2. NECH OHEŇ HORÍ

Máme lampu, máme olej a ďalšia vec, ktorú potrebujeme, aby lampa začala svietiť, je oheň. Ak si prijal Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa,

niečo sa stalo v tvojom vnútri. Obrazne by to bolo ako oheň, ktorý sa zapáli v tvojom srdci. Aby ten oheň po krátkom čase nevyhasol, potrebuješ olej, vlastne Ducha Svätého. Duch Svätý je ten, ktorý pomáha, aby tvoja viera v Ježiša Krista nevyhasla, ale aby sa roznechovala viacej a viacej. Oheň je viera v Ježiša Krista. Ak budeš veriť, veľké veci uvidíš. Svetlo nám pomáha vidieť veci. Najprv seba a svoje vnútro, a potom aj veci vôkol nás.

3. SVIEŤ ĽUĐOM

Máme lampu, máme olej, máme oheň. Naplnili sme lampu olejom, zažili sme lampu. Koná lampa teraz svoj účel, na čo je utvorená? Nie, ak je niekde skrytá. Ježiš povedal, že sme my svetlom tomuto svetu a to svetlo sa nedáva pod nádobu, ale na svietnik alebo na miesto, kde môže svietiť všetkým, ktorí sú v dome. Nech tak svieti naše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach. Pán Ježiš nás povoláva, aby to svetlo v nás nezostalo skryté, ale aby ľudia videli naše dobré skutky. Aby to svetlo svietilo z nás a aby sme slúžili ľuďom. Ježiš sa pýtal Petra: miluješ ma? Pas moje ovečky. Povolani sme byť svetlom tomuto svetu.

Aby sme patrili k múdрым pannám a vyšli v ústrety ženíchovi, majme plnú lampu oleja, nech oheň horí a nech vždy svieti svetlo Ježiša Krista cez nás.

Dávid Mamojka

Svietť ľuďom

„pokým je ešte ČAS MILOSTI“

„A keď svitalo, súrili anjeli Lota a vraveli: Vstaň, vezmi svoju ženu a svoje dve dcéry, ktoré sú tu, aby si nebol tiež zahladený nepravosťou mesta. A keď bezradný predlieval, chopili mužovia jeho ruku a ruku jeho ženy i ruku oboch jeho dcér, pretože sa zľutoval nad ním Hospodin, a vyviedli ho a nechali ho vonku za mestom“ (1.Moj. 19:15-16).

Na základe Abrahámovej modlitby a Božej veľkej milosti, Boh posielala dvoch anjelov, aby prišli vytrhnúť Lota z istej smrti. Vieme, že Sodoma a Gomora bola vo veľkom hriechu, a preto dal Hospodin, aby pršala síra a oheň z neba na to mesto. Ako v tom čase boli poslaní títo anjeli vytrhnúť duše z ohňa Sodomy, tak sme aj my teraz poslaní do tohto sveta vyvádzať ľudí von z tmy, ktorou ich diabol mocne obkľúčil. Žijeme vo svete, kde je hlboká tma, nebezpečenstvo, rozšírený strach, sebeckosť a nenávisť. Budme tí, ktorí budeme svietiť do ľudských životov a vytrhovať ľudí z tmy, v ktorej sa uväznení. Povstaňme a choďme ukázať ľuďom, že je cesta spasenia a vyslobodenia od zajatia, v ktorom sa nachádzajú, lebo sami to nepochopia. My máme ukazovať tomuto svetu, aké sú následky, ak zostanú v hriechu. Bojujme za tie duše, ktoré hynú, neobľahčujme si, nedovoľme, aby naše

ruky boli lenivé, chytme ich za ruku, ako anjeli Lota, lebo každá duša je vzácna pred Bohom!

Ďalej je napísané, že keď ich anjeli vyviedli von z mesta, riekol jeden z nich:

„Uteč pre svoju dušu! Neobzri sa ani nepostoj na celej tej rovine! Uteč ta na vrch, aby si nebol zahladený!“ (1 Moj. 19:17). Tak aj my, pokým sú ešte dni milosti, usmerňujme ľudí na vrch Golgotu, kde môžu nájsť bezpečie a spasenie svojich duší.

Natália Cerovská

**Je to ten najvyšší cieľ,
ktorý kedy existoval**

Výška dospelosti Kristovej

„A on dal jedných za apoštolov, jedných za prorokov, jedných za evanjelistov, jedných za pastierov a za učiteľov na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie tela Kristovho, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej, aby sme už neboli viacej nedospelými, zmietaní vlnami a sem a ta nosení každým vetrom učenia, závratníctvom ľudí, schytralosťou mámiť do bludu, ale aby sme hovoriac pravdu v láske rástli v neho v každej veci, v neho, ktorý je hlavou, Kristus“ (Epištola sv. Pavla Efežanom 4:11-15).

„Jako máme všetko jeho božskej moci, darovanej k životu a k pobožnosti, pravou známosťou toho, ktorý nás povolal vlastnou slávou a hrdinskou cnosťou, čím sú nám darované prevelké a predrahe zaslúbenia, aby ste sa tým stali účastníkmi božskej prírody uniknúc porušeniu, ktoré je na svete v zlej žiadosti. A tak práve preto vynaložte na to všetku snahu a poskytujte vo svojej viere chrabré ctnosť a v ctnosti známosť a v známosti zdržanlivosť a v zdržanlivosti trpezlivosť a v trpezlivosti pobožnosť a v pobožnosti milovanie bratstva a v milovaní bratstva lásku. Lebo keď to máte a množí sa vám to, nestavia vás to zahálčivých ani neužitých do známosti nášho Pána Ježiša Krista“ (2. Epištola sv. Petra 1:3-8).

Mount Everest je najvyšší vrch Zeme. Jeho výška je 8.848,86 m a leží v Himalájach. Pomenovaný je po zememeračovi Sirovi Georgovi Everestovi (1790 – 1866) a prvýkrát ho dokázateľne a zdokumentovane zdolali 29. mája 1953 Sir Edmund Hillary a sprievodca Tenzing Norgay. Je to najznamejší vrch na svete a najcennenejší trofej pre každého horolezca. Je to sen, ktorý sa uskutočnil a uskutoční iba tým najvytrvalejším. Everest patrí medzi najnebezpečnejšie vrchy. Od roku 1953, keď Novozélandčan Edmund Hillary a jeho sprievodca Tenzig Norgay zdolali Mount Everest, vyšli na vrchol štítu už tisíce ľudí, ale stovky ich na jeho nevyspytateľných stenách aj zahynuli. Sice odniesol viac než 300 životov, každoročne stovky horolezcov podá žiadosť o horolezecké povolenie. Suma, ktorú zaplatia, aby sa uskutočnil ich sen, prevyšuje niekoľko desaťtisíce dolárov. Najčastejšia príčina úmrtí

horolezcov je dôsledkom laviny, po nej sledujú pády, vplyv prostredia (vrátane zimy, omrzlín, vyčerpania), choroba (vrátane pľúcneho a mozgového edému) atď. Aj napriek tomu, pre tých, ktorí sú rozhodnutí zdolať ten vrch, nejestvuje žiadna prekážka ani nebezpečenstvo, ktoré by ich odradilo dosiahnuť svoj úmysel.

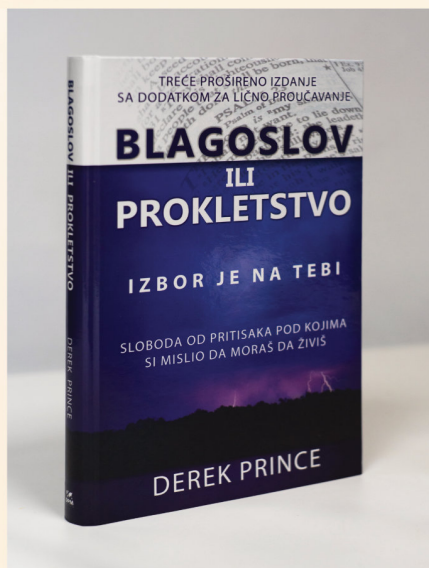
Už ako malý chlapec preukázal záujem o šport. Jeho otec mal lásku k futbalu, bol vynikajúcim futbalistom a chcel to vštepiť aj svojmu synovi. Chlapec neprejavil záujem o futbal, ale ako štyriročný po prvýkrát vzal tenisovú raketu do svojich rúk. Niekoľko rokov po tom, v interview-e pre jednu detskú televíziu na otázku, „Hrávaš sa?“ odpovedal, „Hrávam sa. Hrávam sa v noci, pretože ráno mám školu, po škole trénujem, večer si robím domáce úlohy, takže hrávam sa v noci.“ Na položenú otázku, že čo mu je cieľ, odpovedal: „Stať sa najlepším tenistom.“ 17 rokov po tom (roku 2011), stal sa číslo 1 tenista na svete. Je to náš Novak Djoković, ktorý je aj dnes stále číslo 1 a je ocenený ako jeden z najlepších tenistov v dejinách tenisu.

Všetci my vynakladáme úsilie a dosahujeme vysoké ciele v každodennom živote. Obetujeme čas, silu a peniaze preto, aby sme ich dosiahli. Často sme vyčerpaní až na smrť, ale neodradí nás to od našich ambícií. Možno to nie sú výsledky svetového rázu, ale nás stoja veľa vynaloženého úsilia a času. Tak často sám sebe kladiem otázku, „Čo je príčina, že tak nerobím, aby som dosiahol cieľ, ktorý nám určil náš Pán Ježiš, o ktorom sa zmienili apoštoli?“

Otázka na zamyslenie znie: Vynakladáme všetku snahu, aby sme dosiahli výšku duchovnej dospelosti Kristovej?

Daniel Pintír

Z NAŠEJ PONUKY VYBERÁME

Nová kniha **Požehnanie alebo prekliatstvo**

Neviditeľné sily konajú pri každej osobe a tie rozhodujú o ich osude, už či dobrom alebo zlom. Biblia tieto veci nazýva požehnaniami a prekliatstvami. Písmo nám dáva porozumenie o tom, ako oni fungujú a táto kniha môže čitateľom dať odpovede, týkajúce sa problémov, ktoré ich práve znepokojujú a frustrujú.

cena: 600,00 din

Poznámková Biblia nesie názov **Inšpiruj sa...**

Pozýva nadchnúť sa Božím slovom, ktoré samotné je inšpirované, a tiež pozýva tvorivo sa nad ním zamýšľať.

cena: 4400,00 din

Objednajte si na adrese:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“

KULPÍN 21472, Radnička č. 23, SRBSKO Tel/Fax: + 381 21 22 86 988

E - mail: casopis.manna@gmail.com | webová adresa: www.manna.org.rs